

«Je *staart* treurig?» zei Alice verwonderd. «Ik zie wel, dat die lang is, maar hoe kan die treurig zijn?» En ze bleef daarover mijmeren, terwijl de Muis aan het vertellen was, zoodat ze zich van het verhaal de volgende voorstelling maakte:

Bello zei tot
een Muis, die hij
zag in het huis:
«Kom, laat ons
gaan procedeeren!
Ik vervolg *jou*.
Toon nu me je
macht! Laat
blijken je
kracht! 'k Zit
thuis en ver-
veel me".
„Bou! wou!"
sprak de Muis:
„Waarde Heer,
zoo'n proces,
zonder meer,
met geen
rechter of
balie, de
wereld
nooit
bood".
„Ik ben
balie,
ik ben
rechter",
sprak
Bello:
„Ik ben
eenig
beslech-
ter en
veroor-
deel je
hier-
bij ter
dood".
!!!

«Je let niet op!» zei de Muis op strengen toon tot Alice, «waar denk je aan?»

«Neem me niet kwalijk», zei Alice zeer nederig, «je was, meen ik, aan de vijfde bocht gekomen?»

«Malligheid!» riep de Muis boos.

«Een malle geit!», riep Alice, om zich heen kijkend, «toe, zeg me toch, waar is die?»

«Praat toch niet zoo'n onzin», zei de Muis, terwijl ze opstond en heenging.

«Dat was mijn bedoeling niet», zei Alice op sus-senden toon, «maar je wordt ook zoo gauw boos!»

De Muis antwoordde niet, maar bromde even.

«Toe, kom terug en maak je verhaal uit!» riep Alice. En alle anderen stemden mede in: «Ja, toe!» maar de Muis schudde ongeduldig het hoofd en liep nog wat harder weg.

«Hoe jammer, dat ze niet wou blijven!» zuchtte de Papegaai, zoo gauw ze uit het gezicht was. En een oude Krab nam deze gelegenheid te baat om tot haar dochter te zeggen: «Kindlief, leer hieruit, dat je nooit boos moet worden!»

«Houd je toch stil, ma!» zei de jonge Krab bits. «U zou nog een engel zijn geduld doen verliezen!»

«Och, had ik Dina maar hier!» zei Alice luid.